

Een bijzonder "Schoon Woord", op 12-12-1958 uitgesproken.

De 3 woorden: de Wachtpost, een paar Klompen, Dankbaarheid.

Vorm: een sprookje.

Het is al heel lang geleden, en de soldaten zagen er nog net zo uit als tegenwoordig die kleine speelgoedsoldaatjes.

Het was een hele trouwe wachtpost, want toen men hem had gezegd dat de Koning wilde dat hij aan de grens zou staan, wel, toen stond hij er. En iedereen ging voorbij, en de wachtpost presenteerde het geweer.

Niemand eigenlijk, dacht er aan dat die wachtpost daar leefde; hij had geen huis, hij had geen haard; hij had niets! Een enkele keer kwamen de meisjes uit het dorp voorbij en zeiden: "Da-ag", en dan presenteerde hij het geweer.

Een enkele keer kreeg hij eens wat te eten, en soms - maar dat was heel zelden - dan kwam er eens een betaalmester met een rammelende sleep van sabels en geweren en betaalde hem een paar penningen uit. Maar niemand vroeg: "Soldaat, waarom sta je hier?". En niemand vroeg: "Soldaat, wat denk je?". En niemand vroeg: "Soldaat, ben je gelukkig?"

Zo werd onze schildwacht oud en hij had zijn taak volbracht, zo goed hij kon. Op een dag kwam de Koning langs, keek naar hem en zei: "Schildwacht, je wordt oud en je wordt grijs. Je wordt afgelost."

"Jawel, Sire", zei de schildwacht. Hij maakte netjes rechtsomkeert en wachtte op zijn aflossing; gaf de consignes over en wilde wegmarcheren. Maar, hij was geen schildwacht meer, en ook geen soldaat! En dat vond hij heel erg jammer. Zoals er een hoop mensen zijn die het jammer vinden dat ook hun wacht is afgelopen, hun belangrijkheid in het leven is beëindigd.

Nu komt er op de weg een oud vrouwtje aan, die zei: "Zeg, soldaat, wil je me even helpen?" "Zeker", zegt de soldaat en hij droeg netjes de bagage voor haar: een hele buil met aardappelen.

Toen ze aan het huisje waren gekomen zei ze: "Soldaat, wil je wat aardappelen hebben?" "Neen", zegt de soldaat, "wat heb ik er aan, Mevrouw."

En nu vond dat vrouwtje het heel erg prettig, dat ze "Mevrouw" genoemd werd, en bovendien was ze - al kon je dat aan de buitenkant zo niet zien - een heel goeie heks. Vandaar dat ze tegen de soldaat zei: "Wat zou je dan eigenlijk wèl van het leven verlangen, m'n jongen?"

"Och", zei de soldaat, "ik heb eigenlijk m'n hele leven op wacht gestaan voor m'n Koning. Ik ben de schildwacht geweest aan de grens. En nu hebben ze me vergeten. Weet U, ik verlang niet veel van het leven, maar ik zou zo graag een klein beetje dankbaarheid hebben."

"Nou", zei het vrouwtje, "ik zie dat je schoenen versleten zijn. Ik heb nog een paar oude klompen staan. Trek die maar aan. Dat is dan mijn dankbaarheid, dan geef ik je tenminste iets".

En de soldaat grinnikte eens een keer en dacht bij zichzelf: "Als ik daar maar op lopen kan". Maar het vreemde was: hij liep erg prettig met die klompen. Hij ging het hele land door en niemand scheen die schildwacht te kennen. Maar toen hij zich eens neerzette om te wachten totdat hij ergens iemand zag wie hij een paar penningen kon afbedelen,

toen was het net alsof de hele omgeving begon te praten; dat zat 'm in die klompen, maar dat wist hij niet.

Toen zei er een: "Weet je dat dit de man is, die een oorlog voorkomen heeft? Hij stond op post en omdat hij altijd zo stram op post stond, ook al wist hij helemaal niet waarom, heeft de vijand gedacht: "Dat is een sterk leger" en zij hebben het land in vrede gelaten".

"Nou, nou", dacht de soldaat, "zou ik nou werkelijk zo belangrijk geweest zijn?"

"Ja", hoorde hij ergens anders een stem fluisteren, "en weet je wel wat hij ook deed? Hij droeg voor een oud vrouwtje een zak aardappelen naar huis. Dat was helemaal niet belangrijk, dacht hij, en hij verwachtte niet er iets voor te krijgen, maar weet je wel dat dat een goede heks was, die bijna het land verlaten had? Nu blijft ze! En omdat zij blijft, zal er vruchtbaarheid komen dit volgende jaar".

"Nou, nou", zei de soldaat.

Maar toen was het nog niet afgelopen. Er fluisterde nog een stem: "Weet je dat hij altijd het geweer presenteerde voor de meisjes?"

"Ja", zei een andere stem. "Nou", zei de eerste stem, "omdat hij dat deed hadden ze een goed humeur. En weet je dat er daardoor gelukkige paartjes zijn in de stad en het dorp? Daar heeft hij voor gezorgd!"

"Nou, nou, nou", zei de soldaat en hij krabde eens achter zijn oor en ging op zijn klompen verder. "Zou ik zo belangrijk zijn geweest?"

Maar niemand herkende hem. En toch had hij daar niet zo'n last meer van. Want als hij zag, dat het land daar zo vredig lag, dan dacht hij: "Kijk, daar heb ik mijn steentje aan bij gedragen."

En als hij zag dat jonge mensen gelukkig waren, dacht hij: "Misschien heb ik ze wel gelukkig gemaakt, doordat ik op het juiste ogenblik vriendelijk ben geweest met netjes te presenteren." En soms ook zag hij hoe goed de gewassen erbij stonden, en dan dacht hij: "Zou dat nou het werk van dat oude vrouwtje zijn?"

Er kwam natuurlijk een tijd, zoals altijd, dat de soldaat dood ging. Ook al zeggen we: "Old soldiers never die, they just fade away", onze soldaat had geen tijd om te vervluchtigen. Op een bepaald ogenblik stond daar 'Pietje-de Dood' achter hem, en zei: "Kom, ga mee". En de soldaat zei, zoals hij gewend was: "Present, Kaptein!", en hij marcheerde mee.

En nu het rare. Toen hij aan de Hemelpoort kwam, toen stond daar, als gebruikelijk, de Poortwachter met zijn grote lijst.

"Zo, soldaat", zegt hij, "je hebt nogal een slecht leven gehad."

"Nee", zegt de soldaat. "Ik heb een goed leven gehad."

"Spreek me niet tegen", zei Petrus. "En je hebt nogal wat ellende gehad. Ze zijn erg ondankbaar geweest."

"Nou", zei de soldaat, "daar beklaag ik me niet over"

"Spreek me niet tegen", zei Petrus weer. (Daarbij komt: hij was de eerste Paus, weet u.)

"Soldaat", zei Petrus, "je hebt misschien niet veel betekend in je leven, maar je mag naar binnen."

"Dank je wel, sergeant", zei de soldaat, want hoger sloeg hij Petrus niet aan, en hij marcheerde naar binnen en daar mocht hij - zoals iedereen - bij de Vader komen, want, als je in de Hemel bent, moet je gelukkig zijn.

Nu zei de Vader tegen hem: "Wat vind je nu eigenlijk het belangrijkste? Kan ik je iets geven waardoor je gelukkiger bent?"

"Nee", zei de soldaat. "Want ik ken maar één ding, dat maakt me van binnen zo blij: de dankbaarheid dat ik in mijn leven zo goed ik kon alles heb gedaan wat ik moest doen, - ook al begreep ik niet waarom. Want ik denk, dat ik op die manier iets betekend heb."

"Zo", zei de Vader, "het is goed, mijn kind". En Hij gaf hem de beste plaats. En als de soldaat eens een keertje schildwacht wilde zijn, op wacht wilde staan, of excerceren, dan trok geen engeltje zich daar iets van aan. Hij was erg gelukkig.

En zijn klompen? Die klompen, vrienden? Die staan overal, voor iedereen die besef genoeg heeft. Besef genoeg om voor zich eens na te denken en te zeggen: "Heb ik - ook al begrijp ik het niet - misschien eens een ander gelukkig gemaakt? Laat ik daar dan dankbaar voor zijn."

Die klompen zijn er voor ieder die zegt: "Ik heb misschien veel verloren, en ik heb misschien een zware prijs betaald voor dingen die ik nog niet besef. Maar als ik nu nog maar een kruimeltje heb bijgedragen voor wat meer zon en geluk in de wereld, laat ik dan dankbaar zijn voor het licht, wat er in geboren is."

En zo kunt u uit dit sprookje althans één ding leren: Niet iedereen komt een goede heks tegen. En niet iedereen krijgt ergens een paar klompen. Maar iedereen is eigenlijk een soort wachtpost. Een wachtpost, die staat aan de grens van het geestelijk bestaan en de stoffelijke wereld.

En wie in staat is die post goed te vervullen, die schept rijkdom en vruchtbaarheid voor beide werelden. En voor zichzelf een innerlijk geluk, zo groot, dat je niet anders kunt dan dankbaar zijn dat je moogt leven.

Ik hoop dat dit verhaal u iets heeft mogen leren. Goedenavond.